

Redegørelse 14/5 97 om Byudvalgets indsats.
(Redegørelse nr. R 22).**Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):***Byudvalgets nedsættelse og arbejde*

I 1993 konstaterede regeringen voksende bolig-sociale problemer i en række by- og boligområder – specielt i de større byer. De umiddelbare »symptomer« på denne udvikling var nedslidning af boliger og udenomsarealer, høj flyttefrekvens, høj andel af arbejdsløse, højt huslejeniveau, boligmæssig koncentration af socialt udstødte, enlige forsørgere etc. Disse tendenser gjorde sig gældende i såvel områder domineret af almene boliger som områder domineret af private udlejningsboliger. Dog viser en undersøgelse fra Socialministeriet (1993), at problemerne var mest markante inden for den almene boligsektor. Regeringen besluttede på den baggrund at iværksætte en massiv og nytænkende indsats. Med henblik på at sætte ind over for de mest truende boligsociale problemer i disse byområder nedsatte regeringen derfor i september 1993 Regeringens Byudvalg. Helhedsorientering, samarbejde på tværs af ministerier, hierarkier, traditioner og såvel offentlige som private sektorer, samt koordinering er og har været grundlæggende præmisser for Byudvalgets hidtidige arbejde.

I løbet af de forløbne 3½ år har Byudvalget iværksat en række forskellige initiativer og indsatser, der konkret søger at afhjælpe de mangeartede problemer, der har præget mange bydele. Denne specifikke boligsociale indsats sammenholdt med regeringens generelle økonomiske politik, der i sig selv har bevirket økonomisk vækst og dermed faldende ledighed, har betydet, at man allerede på nuværende tidspunkt kan konstatere begyndelsen på en positiv udvikling i socialt belastede boligområder.

I 1. etape (september 1993 – april 1995) fremlagde Byudvalget en handlingsplan indeholdende 30 forslag, der over en bred front sigter på at forbedre forholdene i de byområder, der har været karakteriseret af større eller mindre grad af socio-økonomisk, fysisk eller image-mæssig belastning. Handlingsplanens delelementer har med andre ord haft til formål at standse de negative udviklingsspiraler, der i flere år har karakteriseret disse områder; nedslidning af boligområderne medførte større vedligeholdelsesudgifter og dermed stigende huslejeniveau, der betød, at de mere ressource-

stærke beboere, der havde råd til alternativer, flyttede, hvilket medførte dels yderligere huslejestigninger som følge af lejeledighed, dels at der langsomt blev skabt en række »øer«, hvor ledighed, misbrug, dårlig integration m.v. blev de fremtrædende karakteristika.

Forslagene i handlingsplanen spænder vidt; omprioritering, ansættelse af beboerrådgivere, sociale aktiviteter, herunder målrettede tilbud til unge, særlige tilbud til unge indvandrerkvinder, integrationsprojekter i folkeskolen, uddannelse af tospogede lærere etc.

Hovedparten af de 30 forslag er nu sat iværk, og allerede på nuværende tidspunkt kan man spore en positiv effekt af nogle af tiltagene. Det gælder for eksempel omprioriteringsindsatsen, der har det dobbelte formål at nedsætte huslejeniveauet i det almenyttige byggeri og at finansiere renovering af bygninger og udenomsarealer. Opgjort i kursværdi er der som følge af ordningen i alt omprioriteret for 9 mia. kr., hvilket – tillagt en særlig driftsstøtte fra staten og Landsbyggefonden – svarer til en samlet årlig lettelse på i alt 430 mio. kr. fordelt mellem 213 boligafdelinger med i alt 55.159 lejligheder. 60% af den årlige nedsættelse er anvendt til huslejelletter mens 40% medgår til den løbende finansiering af fysisk renoveringsarbejder til en samlet værdi af 6 mia., hvoraf 4,5 mia. kr. finansieres ved støttede indekslån med ydelsesstøtte fra Landsbyggefonden. Renoveringsarbejdet i de 213 boligafdelinger gennemføres over en periode på 5 år.

Opgørelser fra 1996 viser, at antallet af permanent ledige lejligheder i nogle af de hårdst ramte afdelinger nu er reduceret betragteligt, ligesom man kan se et vist fald i fraflytningsprocenterne. Områderne er med andre ord igen blevet lidt mere attraktive at bo i.

Regeringens initiativer blev yderligere fulgt op på finansieringssiden. Således er kommuner såvel i hovedstadsområdet som i det øvrige land med socialt belastede boligområder blevet tilgodeset over de kommunaløkonomiske udligningsordninger. Kommuner med socialt belastede boligområder fik med de nye ordninger mulighed for af de ekstra tilførte midler at afholde udgifter, som er knyttet til disse boligområder.

De boligsociale projekter, der både omfatter sociale aktiviteter og ansættelse af beboerrådgivere, sigter først og fremmest mod at skabe trivsel i de enkelte boligområder, samt at forebygge udstødelse af de enkelte beboere. Der er iværk-